

Arrest

nr. 248 856 van 9 februari 2021
in de zaak X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. BUYTAERT
Louizalaan 235
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Braziliaanse nationaliteit te zijn, op 27 september 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 7 september 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 7 oktober 2020 met referentenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 november 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 december 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. BUYTAERT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 26 november 2019 komt de verzoekster, die verklaart van Braziliaanse nationaliteit te zijn, het Schengengrondgebied binnen.

Op 7 september 2020 beslist de gemachtigde van de toenmalig bevoegde minister (hierna: de gemachtigde) om de verzoekster het bevel te geven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit bevel om het grondgebied te verlaten is de thans bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

De heer / mevrouw :

naam en voornaam: P. D. S. C., E. (...) + P. O. S. P. (...) (°(...)/2006) en S. S. N. G. (...) (°(...)/2008)

geboortedatum: (...).1986

geboorteplaats: A. (...)

nationaliteit: Brazilië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽²⁾, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7

() 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

(x) 2° in volgende gevallen :

(...)

[x] de vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20, Uitvoeringsovereenkomst van Schengen, of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

(...)

Volgens het overgemaakte paspoort van betrokkene blijkt dat zij recht had op een verblijf van 90 dagen vanaf 26/11/2019 (datum binnenkomst). Bijgevolg is het regelmatig verblijf van betrokkene nu verstreken.

Bovendien geeft het feit dat de echtgenoot van betrokkene (eveneens in illegaal verblijf) hier vermoedelijk werkt haar niet automatisch recht op verblijf.

Ook het feit dat één van de minderjarige kinderen van betrokkene medische problemen heeft, geeft betrokkene en haar kinderen niet automatisch recht op verblijf.

Het feit dat de minderjarige kinderen hier eventueel naar school gaan, geeft de kinderen en hun ouder evenmin automatisch recht op verblijf.

De aanwezigheid van familieleden in België geeft betrokkene evenmin automatisch recht op verblijf.

Rekening houdend met alle bovenstaande elementen kan er bijgevolg besloten worden dat deze verwijderingsmaatregel gerechtvaardigd is en dat de verwijdering niet in strijd is met het artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 (waarin staat dat de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening moet houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land).

(...)”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van “het verbod op willekeur”.

Het enig middel wordt als volgt toegelicht:

“B. Bestreden beslissing en motieven

De bestreden beslissing verklaart dat verzoeker wordt teruggedreven en hem de toegang tot het grondgebied wordt ontzegd omdat zij de duur van haar verblijf zou hebben overschreden.

C. Grieven

- 1. Er dient te worden vermeld dat er op de Dienst Vreemdelingenzaken een onderzoeksplicht rust om zich er van te verzekeren dat haar beslissingen deugdelijk zijn.*
- 2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153)*

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het verbod van willekeur betekent dat de Dienst Vreemdelingenzaken de in aanmerking komende belangen op een juiste wijze dient af te wegen om zodoende te komen tot een weloverwogen besluit.

In onderhavig geval heeft de bestreden beslissing zich manifest vergist nu verzoeker voldoende middelen heeft om haar verblijf in België te bekostigen, haar kinderen hier school lopen, zij een belofte tot werk heeft, duurzaam in België verblijft, één van haar kinderen gezondheidsproblemen heeft die een behandeling behoeven. De bestreden beslissing die een bevel geeft aan verzoeker om het grondgebied te verlaten maakte dus een manifeste beoordelingsfout door willekeurig en arbitrair te stellen dat verzoeker het grondgebied dient te verlaten zonder een correcte belangenafweging te maken. In die zin schendt de bestreden beslissing evenzeer artikel 8 van het EVRM nu het een inbreuk betekent op haar privé- en gezinsleven.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft dit alles niet deugdelijk onderzocht of is er minstens volledig voorbij aan gegaan. Met andere woorden, de overheid heeft de bestreden beslissing niet zorgvuldig voorbereid, zonder natrekking van alle gegevens betreffende het administratief dossier van verzoeker en alle daarin vervat dienstige stukken. Ze heeft de bestreden beslissing getroffen zonder correcte feitenbevinding en zonder belangenafweging en heeft een manifeste beoordelingsfout gemaakt. Bijgevolg schendt de bestreden beslissing de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het verbod van willekeur. Er werd tevens geen rekening gehouden met de uitdrukking capaciteit en talenkennis van verzoeker en het feit dat het hele gegeven haar een traumatische gebeurtenis opleverde waarbij zij door nervositeit zich niet ter dege of volledig kon uitdrukken.

- 3. Uit bovenstaande beschouwingen volgt dat indien België verzoeker teruggedrijft en de toegang tot het grondgebied ontzegt, zij artikel 8 van het EVRM, de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het verbod van willekeur, schendt.”*

2.2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten

die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidsstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De verzoekster voert aan dat de bestreden beslissing uitgaat van een manifeste vergissing nu zij voldoende middelen heeft om haar verblijf in België te bekostigen, haar kinderen hier schoollopen, zij een werkbelofte heeft, duurzaam in België verblijft en één van haar kinderen gezondheidsproblemen kent die een behandeling behoeven. De verzoekster betoogt dat willekeurig en arbitrair wordt gesteld dat zij het grondgebied dient te verlaten zonder dat hierbij een correcte belangenafweging werd gemaakt.

De verzoekster verliest echter uit het oog dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd met uitdrukkelijke toepassing van artikel 7, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet.

Artikel 7, eerste lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° (...);

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

(...)”

In de bestreden beslissing wordt verder als volgt gemotiveerd:

“Volgens het overgemaakte paspoort van betrokkene blijkt dat zij recht had op een verblijf van 90 dagen vanaf 26/11/2019 (datum binnenkomst). Bijgevolg is het regelmatig verblijf van betrokkene nu verstreken.

Bovendien geeft het feit dat de echtgenoot van betrokkene (eveneens in illegaal verblijf) hier vermoedelijk werkt haar niet automatisch recht op verblijf.

Ook het feit dat één van de minderjarige kinderen van betrokkene medische problemen heeft, geeft betrokkene en haar kinderen niet automatisch recht op verblijf.

Het feit dat de minderjarige kinderen hier eventueel naar school gaan, geeft de kinderen en hun ouder evenmin automatisch recht op verblijf.

De aanwezigheid van familieleden in België geeft betrokkene evenmin automatisch recht op verblijf.

Rekening houdend met alle bovenstaande elementen kan er bijgevolg besloten worden dat deze verwijderingsmaatregel gerechtvaardigd is en dat de verwijdering niet in strijd is met het artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 (waarin staat dat de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening moet houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land).”

De verzoekster betwist vooreerst niet dat zij langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen, voorzien in artikel 20 van de Schengenuitvoeringsovereenkomst,

nu zij enkel een recht had op een verblijf van 90 dagen vanaf 26 november 2019, dit is de datum van binnenkomst. In principe was de gemachtigde, overeenkomstig artikel 7, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, dan ook verplicht om de verzoekster het bevel te geven om het grondgebied te verlaten. Enkel wanneer *“meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag”* in het geding zijn, kan hiervan worden afgeweken. Gelet op de niet-betwiste vaststellingen omtrent het actuele illegale verblijf van de verzoekster, kan alvast geen sprake zijn van een willekeurige of arbitraire beslissing.

In de mate dat de verzoekster voorhoudt dat er geen belangenafweging werd gemaakt, wijst de Raad erop dat de belangenafweging *in casu*, gelet op de principiële verplichting om in de niet-betwiste feitelijke omstandigheden van de zaak een bevel om het grondgebied af te geven (zie *supra*), enkel de *“meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag”* betreft. De verzoekster beroept zich in haar enig middel op een schending van artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Artikel 8 van het EVRM is erop gericht om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezins- of privéleven.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is echter niet absoluut. Inzake immigratie heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) bij diverse gelegenheden eraan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 23; EHRM 26 maart 1992, *Beldjoudi/Frankrijk*, § 74; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, *Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België*, § 81; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43; EHRM 28 mei 1985, *Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk*, § 67).

Anderzijds, hoewel artikel 8 van het EVRM dus geen absoluut recht omvat en ongeacht of een verblijf wordt geweigerd dan wel beëindigd, zijn Verdragsluitende Staten er wel toe gehouden om, binnen de beleidsruimte waarover zij beschikken, een billijke afweging te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, *Núñez-Noorwegen*, §§ 68-69). In zaken die zowel op een gezins- en/of privéleven als op immigratie betrekking hebben, zal de omvang van de negatieve dan wel positieve verplichtingen van een Verdragsluitende Staat in het kader van artikel 8 van het EVRM afhankelijk zijn van de individuele omstandigheden van de betrokken personen en het algemeen belang (EHRM 17 april 2014, *Paposhvili/België*, § 140).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka v. België*, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een *“fair balance”* moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "*fair balance*" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het privé- en familie- en gezinsleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid.

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt uiteraard in de eerste plaats het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt dan ook in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven, is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland* (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije* (GK), § 93). Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29; EHRM 27 augustus 2015, *Parrillo/Italië* (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie.

In de voorliggende zaak moet worden aangenomen dat de situatie van de verzoekster deze is van een vreemdeling die voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf verzoekt. De verzoekster beschikte immers, op grond van de verordening (EU) nr. 2018/1806 van het Europees Parlement en de Raad van 14 november 2018 tot vaststelling van de lijst van derde landen waarvan de onderdanen bij overschrijding van de buitengrenzen in het bezit moeten zijn van een visum en de lijst van derde landen waarvan de onderdanen van die plicht zijn vrijgesteld (*Pb.L.* 28 november 2018, afl. 303, 39), als Braziliaanse die vrijgesteld is van de visumplicht, enkel over een recht op verblijf van maximaal 90 dagen binnen een periode van 180 dagen. Nu zij sinds 26 november 2019 op het Schengengrondgebied verblijft en nergens uit blijkt dat zij het Schengengrondgebied in de tussentijd heeft verlaten, diende de verzoekster te weten dat zij reeds geruime tijd op illegale wijze op het grondgebied verblijft. De verzoekster betwist niet dat haar regelmatig verblijf verstreken is en evenmin betwist zij dat haar echtgenoot eveneens illegaal op het Schengengrondgebied verblijft.

Wat het gezinsleven van de verzoekster betreft, wijst de Raad erop dat verzoeksters twee minderjarige kinderen tevens in de bestreden akte worden vermeld. Op dezelfde dag als de huidige bestreden beslissing werd bovendien ook aan haar echtgenoot een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven. De eenheid van het gezin wordt dan ook gewaarborgd, nu op het ganse gezin de verplichting rust om het grondgebied te verlaten. De verzoekster maakt, in het licht van de voorliggende feitelijke omstandigheden, niet concreet aannemelijk dat de thans bestreden beslissing haar gezinsleven op disproportionele wijze zou aantasten.

Uit de vaste rechtspraak van het EHRM volgt voorts dat een privéleven dat is uitgebouwd tijdens een illegaal of precair verblijf enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden aanleiding geeft tot een positieve verplichting onder artikel 8 van het EVRM. Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met België is aangegaan, zoals het spreken van de taal, het volgen van een opleiding, het hebben van (vrijwilligers)werk, het deelnemen aan verenigingsleven, het aangaan van vriendschappen en het aangaan en onderhouden van (familie)relaties, etc. Ook de gewone sociale relaties behoren tot het privéleven. Of er uitzonderlijke omstandigheden aanwezig zijn die maken dat de vreemdeling voor het uitoefenen van zijn privéleven gebonden is aan België, betreft de vraag of de banden met België de gebruikelijke banden overstijgen, dan wel of het privéleven in het land van herkomst kan worden uitgebouwd of voortgezet omdat de banden met dit land sterker zijn. De verzoekster werd *in casu* nooit gemachtigd tot een verblijf langer dan drie maanden en kon er niet op vertrouwen dat zij hier haar banden kon intensiveren (EHRM 8 april 2008, *Nnyanzi v. Verenigd*

Koninkrijk; EHRM 4 december 2012, *Butt t. Noorwegen*). De Raad benadrukt dat het EHRM in zijn arrest *Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk*, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte.

In casu wordt niet aangetoond dat de contacten die de verzoekster in België heeft opgebouwd, een zodanige intensiteit hebben dat een verbreking van deze contacten als een schending van artikel 8 van het EVRM zou moeten worden beschouwd. De normale binding die ontstaat met België, enkel door een verblijf hier te lande, is op zich niet voldoende om een privéleven aan te nemen dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

In tegenstelling tot wat de verzoekster voorhoudt, heeft de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing wel degelijk in rekening gebracht dat haar kinderen hier schoollopen en dat één van haar kinderen gezondheidsproblemen kent, de gemachtigde wees er evenwel op dat deze elementen niet resulteren in een automatisch verblijfsrecht. De verzoekster maakt met haar vage betoog niet aannemelijk dat deze motivering niet deugdelijk zou zijn.

Daarnaast betoogt de verzoekster dat zij duurzaam in België verblijft. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt echter dat de verzoekster op 26 november 2019 Frankrijk binnenkwam. De verweerder wordt bijgetreden waar hij in de nota met opmerkingen repliceert dat de verzoekster het grootste deel van haar leven elders heeft doorgebracht. De normale binding die ontstaat met België, enkel door een verblijf hier te lande, is op zich niet voldoende om een schending van het recht op bescherming van het privéleven aan te nemen. Waar de verzoekster stelt dat er geen rekening werd gehouden met het feit dat zij over genoeg inkomsten beschikt om haar verblijf in België te bekostigen en dat evenmin rekening werd gehouden met haar uitdrukkingscapaciteit en talenkennis en met het gegeven dat zij zich door nervositeit niet behoorlijk of volledig kon uitdrukken, merkt de Raad op dat deze blote beweringen niet concreet in verband worden gebracht met enig privéleven dat de verzoekster in België zou hebben ontwikkeld. De verzoekster geeft ook niet aan waarom deze elementen, zo zij al dienstig kunnen worden betrokken op de thans bestreden beslissing (zie *infra*), afbreuk zouden kunnen doen aan de vaststelling dat zij thans illegaal op het grondgebied verblijft zodat haar met toepassing van artikel 7, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten moest worden afgegeven.

Met haar vage betoog en met de voorgelegde werkbeploei, maakt de verzoekster niet concreet aannemelijk dat de banden die zij sinds een tiental maanden met België is aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en wel op die wijze dat zij voor het uitoefenen van haar privéleven gebonden is aan België. De verzoekster toont verder niet aan dat een privéleven enkel in België mogelijk zou zijn en dat er ernstige en concrete hinderpalen zijn die haar verhinderen een privéleven in haar land van herkomst of elders op te bouwen of verder te zetten (cf. RvS 28 augustus 2008, nr. 3.291(c)). Wat haar privéleven betreft, stelt de Raad dan ook vast dat de verzoekster geen overtuigende argumenten naar voor brengt die maken dat haar persoonlijke belangen dermate uitzonderlijk zijn dat zij alsnog moeten primeren op het algemene belang inzake immigratiecontrole.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de verzoekster geen schending van enig door artikel 8 van het EVRM beschermde gezins- of privéleven aantoonde.

De Raad wijst er tot slot op dat de thans bestreden beslissing, in tegenstelling tot hetgeen de verzoekster voorhoudt, haar op zich niet de toegang tot het Schengengrondgebied ontzegt. Zo ontzegt de thans bestreden beslissing aan de verzoekster als Braziliaanse niet het recht om, eens zij voldaan heeft aan de terugkeerverplichting, op een later tijdstip terug visumvrij binnen te reizen en hier ten lande te verblijven voor een periode van 90 dagen op 180 dagen. De thans bestreden beslissing maakt evenmin een terugdrijvingsmaatregel uit in de zin van artikel 3 van de Vreemdelingenwet.

De twee laatste paragrafen van het enig middel, met name “*De Dienst Vreemdelingenzaken heeft dit alles niet deugdelijk onderzocht of is er minstens volledig voorbij aan gegaan. Met andere woorden, de overheid heeft de bestreden beslissing niet zorgvuldig voorbereid, zonder natrekking van alle gegevens betreffende het administratief dossier van verzoeker en alle daarin vervat dienstige stukken. Ze heeft de bestreden beslissing getroffen zonder correcte feitenbevinding en zonder belangenafweging en heeft*”

een manifeste beoordelingsfout gemaakt. Bijgevolg schendt de bestreden beslissing de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het verbod van willekeur. Er werd tevens geen rekening gehouden met de uitdrukking capaciteit en talenkennis van verzoeker en het feit dat het hele gegeven haar een traumatische gebeurtenis opleverde waarbij zij door nervositeit zich niet ter dege of volledig kon uitdrukken” en “Uit bovenstaande beschouwingen volgt dat indien België verzoeker terugdrijft en de toegang tot het grondgebied ontzegt, zij artikel 8 van het EVRM, de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het verbod van willekeur, schendt”, worden door de verzoekster niet concreet betrokken op de wettigheid van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten en lijken eerder gericht te zijn tegen een beslissing tot terugdrijving. Letterlijk dezelfde paragrafen kunnen overigens worden gelezen in het verzoekschrift dat werd geciteerd in 's Raads arrest nr. 240 727 van 10 september 2020, dat een beslissing tot terugdrijving als voorwerp heeft.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Wat betreft de aangevoerde schending van het verbod op willekeur, kan het volstaan te benadrukken dat de gemachtigde duidelijk heeft uiteengezet om welke precieze redenen hij de bestreden beslissing nam en dat de verzoekster in gebreke blijft om aan te tonen dat de voorzienene redengeving onwettig, incorrect of kennelijk onredelijk is. Een inbreuk op het verbod op willekeur blijkt derhalve niet.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen februari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE